

²⁸*Az asszony pedig otthagya korsóját, elment a városba, és szólt az embereknek: ²⁹"Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: vajon nem ez-e a Krisztus?" ³⁰Erre azok elindultak a városból, és kimentek hozzá.*

Egy szép tavaszi napon egy nő elindult a kúthoz. Ez abban az időben volt, amikor még sem ásványvíz sem pedig műanyag pohár nem létezett.

<megkérem segítőimet, hogy segítsenek vizet hozni>

A vízfordás fáradságos munkája közben egyszer csak egy idegen szólította meg ezt a nőt, otta kútnál:

ADJ INNOM! – mondta neki.

Aztán beszélgetésbe kezdtek. Úgy ahogy két ember, amikor találkozik, és találnak közös témát. Az ő közös témájuk a víz volt. Elkezdtek a vízről beszélgetni. Nem arról, hogy milyen tiszta, hogy milyen selymes ízű, hanem arról, hogy van-e víz, vagy nincs.

Ez is furcsa lehet nekünk, akiknek ezekben a napokban szintén a víz a témánk, csak éppen ellenkezőleg, nekünk nem a túl kevés, hanem a túl sok víz.

Hallottad, hogy árvíz van? Nagyon nagy már a Duna. És még csak most jön a java. Gátakat kell építeni, hogy ki ne öntsön a medréből, és el ne sodorjon mindent.

Sokan homokzsákokat pakolnak:

<segítőim kérlek hozzátok a homokzsákot>

Ezekből a zsákokból épül a gát, ami megakadályozza, hogy nagyobb legyen a kár.

Sokan csak kívülről nézegetik a vizet és a gátakon dolgozókat. Ők a katasztrófaturisták. Hírt kaptak, és kíváncsiak, megnézik, hogy mi is történik.

<megkérem segítőimet, hogy vigyék el a hírt, jön a víz>

A samáriai asszony annál a kútnál, ahol Jézus vizet kért tőle, beszélgetésbe kezdett. Arról beszéltek, hogy mi történik majd akkor, ha jön az ár. Mi történik akkor, ha megérkezik a messiás. Ez a nő még nem tudta, hogy már megérkezett, már itt van, sőt ő az, akivel beszélget.

Ha ma leviszünk valakit a Duna partjára, aki soha életében nem látta ezt a folyamatot, és nem tud róla, hogy árvíz van, akkor esetleg azon gondolkozik el, hogy miért vannak a fák a vízben.

Ez a samáriai asszony is elgondolkozik, miért szólította meg ez az idegen? Olyan furcsa, hogy itt a kútnál ő a samária egy zsidó férfival beszélget. Ez nincs rendjén, valami nem stimmel. De még nem veszi észre, hiszen előtte még nem találkozott vele.

Aztán a beszélgetés elérkezik ahhoz a részéhez, amikor Jézus azt mondja: én vagyok a messiás, aki veled beszélek.

Pénteken kint dolgoztunk felügyelő úrral az épület szigetelésén. Munkás ruhában, koszos kézzel. Nyitva volt a kapu, és többen is bejöttek. Látták, hogy ott dolgozunk és odajöttek, hogy a lelkészt keresik. Az egyiküknek mondtam, amikor mondtam, hogy én vagyok az, akkor rám nézett és visszakérdezett: biztos?

Igen biztos, a samáriai asszonynak megnyílt a szeme. Ott állt a kútnál, és felismerte, hogy ez a zsidó férfi nem egyszerűen csak egy jó beszélgető partner, hanem ő maga az akiről a beszélgetés zajlik, ő a messiás, a krisztus.

A Duna partján álló turista felismeri, hogy jön az árvíz. Gyorsan szólni kell mindenkinek, jöjjenek, segítsenek, rakodni kell a homokzsákokat. Egyedül ez nem megy, meg kell osztani a terhet másokkal.

A samáriai asszony nem a terhet, hanem az örömét szeretné megosztani: ²⁸*Az asszony pedig otthagya korsóját, elment a városba, és szólt az embereknek: ²⁹"Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: vajon nem ez-e a Krisztus?"*

Érvzárót tartunk. Éppen egy éve voltam itt először bemutatkozó prédikáción. Már akkor is arról beszéltem, ami számomra a legfontosabb. Hogy megtaláltam a messiást. Azt mondtam el, és azóta is azt próbálom vasárnapról vasárnapra, amit én magam is megtapasztaltam a saját életemben, amit a konfirmációi vallástételben így mondtunk: hiszem, hogy Jézus Krisztus az én Uram és megváltóm, aki kereszthalálával nekem is bűnbocsánatot szerzett a kereszten.

A samáriai asszony megtapasztalta azt, hogy milyen jó érzés megszabadulni a homokzsákoktól, a rá nehezedő tehertől. Lerakni a bűneit, otthagyni a korsót a kútnál.

Ebben az évben szép számmal voltak alkalmaink:

10 Baba mama kör alkalmat, 16 felnőtt hittan órát, 31 szerdai, és 30 csütörtöki bibliaórát tartottunk, volt 33 ifi alkalmunk 25 konfirmációi felkészítő óránk. 8 Becses tartottunk, 1120 hittanórát tartottunk meg összesen. Volt közel 80 vásár és ünnepnap i stentisztelet. Kirándultunk, családi napot tartottunk, voltak koncertek, és

közös takarítások.

A kis statisztika nem arról szól, hogy milyen jól csináltuk a dolgokat, hanem arról, hogy mennyi lehetőséget kaptunk arra, hogy töltekezzünk, hogy beszélgessünk Jézussal, hogy tanuljunk tőle, ahogy ez a samáriai asszony tette.

Most jön a nyári szünet és a hétközi alkalmak legalábbis szünetelnek. Most jött el az ideje, hogy kicsit távolabb merészkedjünk a folyótól és elinduljunk, ahogy ez az asszony is tette, letéve a köveinket, a homokzsákokat a nehézségeket, hogy elmenjünk és hirdessük az embereknek, azt akit megismertünk.

Nagyon jó lenne, ha az árvízet nézegetőkből gátépítőkké válhatnánk, vagyis nem csupán hallgatói lennénk Isten igéjének, hanem mi magunk is hirdetőivé válnánk.

Ezt a feladatot bízta ránk a mi mennyei atyánk.

Nem kér bonyolult dolgokat. És azt is megmutatja, hogy nem kell egyedül küzdenünk az elemekkel. Hanem ad mellénk társakat, akikkel együtt sokkal könnyebben megy az építkezés.

Adja Isten, hogy ilyen samáriai asszonyokká tudjunk válni, akik miután a templomból hazamentek, hívjanak másokat is: *Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: vajon nem ez-e a Krisztus?*”

De bizony ő az!